

«ВКЛОНИСЯ ВІД МЕНЕ КОБЗАРЕВІ...»

Нехай мені доля
вготує муки,
Не камінь на плечі,
а цілий обвал.
Я буду до щастя
простягувати руки,
Я буду молитись на свій
ідеал.

Поетеса Ганна Чубач.

Вчитель з великої букви. Мабуть, такою людиною був і є житель Тучина Яків Іванович Тивончук, який викладав у місцевій середній школі українську мову та літературу. Володіючи природним даром мови, постійно підвищуючи свій фаховий рівень, Яків Іванович протягом десятиліть натхненно і творчо багатьом поколінням тучинців і жителям навколишніх сіл передавав свої знання та прищеплював любов до рідного слова. Не було питань, на які б вчитель не знав відповіді. Не було поезій, яких би він не цитував напам'ять. Все свідоме життя присвятив дітям, школі, возвеличенню української мови, яка для нього була супутницею і порадницею, родиною і коханою, розрадою і життям.

Доля не щадила і не щадить вчителя. В середині 70-х років від нещасного випадку згорів будинок і все надбане протягом життя. Сам Яків Іванович отримав сильні опіки обличчя, рук. Та не за матеріальними благами сумував, не на біль від одержання ран скаржився, а дуже жалів за унікальною бібліотекою та методичною літературою, які згоріли. А формував він бібліотеку протягом всього свого творчого життя. У відновленні житла допомогли односельчани, радгосп. Через певний час, ще добре не відійшовши від цього нещасного випадку, Якова Івановича спіткало ще страшніше лихо: він почав втрачати зір. Лікарі порекомендували операцію, на яку він дав згоду і яку провели в Одесі в інституті ім. Філатова. Але під час операції хірург сказав: «Бачити не будете, нехай за вами приїжджають». І поїхали. Привезли додому Якова Івановича із зовсім втраченим зором. З тих пір пройшло 13 років...

Було у нього троє братів молодших, які, як могли, допомагали найстаршому, але протягом останніх чотирьох років всі троє пішли з життя. Зараз Яковом Івановичем опікується сестра Ольга, яка змушена була залишити свою сім'ю і допомагати безпомічному братові.

Такі удари доли важко витримати і не зламатися, не впасти духом. У пам'яті проходить багато тих, хто проклинає незалежність, не шанує рідне слово, цурається своєї землі святої — їх дуже багато, тих, хто плаче за минулим. А над ними височить постать вчителя Якова Івановича Тивончука, який ні разу не скаржився на своє життя, який не винуватить нікого в своїх негараздах.

Він і зараз залишається патріотом рідної землі і материнського слова, він пам'ятає всіх своїх учнів і переживає за їхні невдачі, він вірить у велике майбутнє своєї Вітчизни. Яків Іванович зберіг достоїнство не тільки вчителя, а й людини, бо його сила духу настояна на

травах і повітрі українського Погориння, бо знає він, що ще не все сказав майбутнім поколінням, бо вірить, що ще буде почутий нащадками, і почнуть вони шанувати рідне слово так, як і він.

Я, випускниця Тучинської СШ 1978 року, випадково зустріла учителя біля церкви с. Тучин. Людина вже в літах, що дає про себе знати зовнішній вигляд, і водночас величний, він зразу ж упізнав мене по голосу, пригадав багатьох випускників і вчителів, цікавився проблемами в освіті та проблемами школи в майбутньому.

Прощаючись, сказав: «Ти скоро будеш у Києві — вклонися від мене Кобзареві...». І я, в свою чергу, хочу нізенько вклонитися вам, учителю, за мужність і силу духу, за те, що ви у нас були і є.

... Так Яків Іванович роками ніс своїм вихованцям уроки добра і краси.

Наталія БЕСКОВА,
заслужений учитель
України
Володимир АНДРІЙЧУК.